

Prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun.Chișinău (jud.A. Malii)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Ciugureanu, A. Minciuna, L. Popova)

ÎNCHEIERE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Oleg Sternioală
Luiza Gafton
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Întreprinderea cu Capital Străin „OUYA” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „VSV Premium” împotriva Întreprinderii cu Capital Străin
„OUYA” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei, a
dobânzii de întârziere, a penalității și a cheltuielilor de judecată și cererea
reconvențională depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „OUYA” Societate cu
Răspundere Limitată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „VSV Premium”
cu privire la încasarea prejudiciului cauzat,

împotriva deciziei din 15 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău și a deciziei
suplimentare din 22 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 10 februarie 2015, SRL „VSV Premium”, prin intermediul avocatului Ștefan
Balmuș, a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „OUYA” SRL
solicitând încasarea datoriei restante pentru serviciile prestate în sumă de 24410, 40
lei, stabilită până la 01 decembrie 2012, încasarea venitului ratat/dobânzii de
întârziere din suma datoriei de 64410, 40 lei, care conform art. 585, 619 Cod civil,
pentru perioada de întârziere de 40 zile, constituie suma de 1574, 40 lei, încasarea
penalității în mărime 0, 5% din suma datoriei de 64410, 40 lei pentru fiecare zi de
întârziere, ceea ce constituie suma de 12882, 08 lei, încasarea cheltuielilor de
judecată în mărime de 10500 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 1166 lei
și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9500 lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că SRL „VSV Premium” la data de 17
octombrie 2012 a încheiat cu ÎCS „OUYA” SRL contractul nr. 02-29 de servicii de
transport și expediție.

Susține că, SRL „VSV Premium” a executat obligațiunile contractuale, fiind
confirmată executarea prin actul privind îndeplinirea serviciilor de transport

conform comenzii nr. 3 din 25 octombrie 2012, factura fiscală seria HB nr. 1064700 din 25 octombrie 2012, CMR seria MD nr. 0008440 și CMR seria MD nr. 0009079, precum și prin actul de îndeplinire a serviciilor de transport conform comenzii nr. 3 din 25 octombrie 2012, factura fiscală seria HB nr. 1064693 din 26 octombrie 2012, CMR seria MD nr. 0008438 și CMR seria MD nr. 0008439.

Precizează că, pct. 3.1. din contract stipula obligația ÎCS „OUYA” SRL de a achita lunar plata pentru serviciile prestate în termen de cel mult 5 zile din data primirii încărcăturii, iar conform pct. 3.3. din contract, pentru întârzierea plăților contractuale, era obligată să achite o penalitate în mărime de 0,5% din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere.

Afirmă că, pârâțul nu și-a onorat obligația privind achitarea în termen a plăților pentru serviciile prestate.

La 01 decembrie 2012 a fost expediată în adresa ÎCS „OUYA” SRL o somație, prin care s-a solicitat achitarea în termen de 3 zile a datoriei în sumă totală de 77292,48 lei, inclusiv și penalitatea de întârziere. Ca urmare, ÎCS „OUYA” SRL în contul stingerii datoriei, a achitat în contul reclamantului doar suma de 40000 lei.

La 20 martie 2015, SRL „VSV Premium” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea datoriei restante pentru serviciile prestate în sumă de 24410, 40 lei, stabilită până la 01 decembrie 2012, încasarea venitului ratat/dobânzii de întârziere din suma de 64410, 40 lei, care conform art. 585, 619 Cod civil, pentru perioada de întârziere de 870 zile (20 octombrie 2012-20 martie 2015), constituie suma de 34243, 20 lei, încasarea penalității din suma de 64410, 40 lei în mărime de 57969,00 lei, ce constituie 0,5 % pentru fiecare zi de întârziere, dar nu mai mult de 6 luni, încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 10666 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 1166 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9500 lei.

La 20 noiembrie 2015, SRL „VSV Premium” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea datoriei restante pentru serviciile prestate în sumă de 20315, 07 lei, stabilită până la 07 decembrie 2012, încasarea venitului ratat/dobânzii de întârziere din suma de 20315, 07 lei, care conform art. 585, 619 Cod civil, pentru perioada de întârziere de 3 ani (sau 36 luni/sau 1080 zile) (20 octombrie 2012-20 octombrie 2015), constituie suma de 3047,04 lei, încasarea penalității din suma de 20315, 07 lei a câte 0,5 % pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie suma de 18282, 60 lei, dar nu mai mult de 6 luni (180 zile), încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 11034, 34 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 1166 lei+368,34 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9500 lei.

La 14 ianuarie 2016, SRL „VSV Premium” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea datoriei restante pentru serviciile prestate în sumă de 20315, 07 lei, stabilită până la 07 decembrie 2012, încasarea dobânzii de întârziere din suma de 20315, 07 lei, care conform art. 585, 619 Cod civil, pentru perioada de întârziere de 3 ani (sau 36 luni/sau 1080 zile) (25 octombrie 2012-25 octombrie 2015), constituie suma de 3047,04 lei, încasarea penalității din suma de 20315, 07 lei a câte 0,5 % pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie suma de 18282, 60 lei, dar nu mai mult de 6 luni (180 zile), încasarea cheltuielilor de judecată

în mărime de 11034, 34 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 1166 lei+368,34 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9500 lei.

La 17 februarie 2016, SRL „VSV Premium” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, în final, a solicitat încasarea datoriei restante pentru serviciile prestate în sumă de 20315, 07 lei, stabilită până la 07 decembrie 2012, încasarea dobânzii de întârziere din suma de 20315, 07 lei, care conform art. 585, 619 Cod civil, pentru perioada de întârziere de 3 ani (sau 36 luni/sau 1080 zile) (25 octombrie 2012-25 octombrie 2015), constituie suma de 7102,75 lei, încasarea penalității din suma de 20315, 07 lei a câte 0,5 % pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie suma de 18282, 60 lei, dar nu mai mult de 6 luni (180 zile), încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 11034, 34 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 1166 lei+368,34 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9500 lei.

La 23 martie 2015, ÎCS „OUYA” SRL a depus cerere reconvențională împotriva SRL „VSV Premium” solicitând încasarea prejudiciului cauzat în mărime de 624, 94 dolari SUA, convertiți în lei la momentul executării și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reconvenționale s-a invocat că întru desfășurarea activității economice, ÎCS „OUYA” SRL importă din China construcții metalice sau din lemn. Din țara de origine până în portul or. Odessa, Ucraina, aceste construcții sunt transportate de către SRL „Euro-Transport LTD”, iar din portul or. Odessa, de către SRL „VSV Premium”.

Menționează că, la 01 iunie 2012, între SRL „Euro-Transport LTD”, având calitatea de exportator și ÎCS „OUYA” SRL, având calitatea de client, a fost încheiat contractul nr. 010106/2012 de prestări servicii de transport și expediție, conform căruia părțile și-au asumat drepturi și obligații reciproce, inclusiv și exportatorul prestează servicii clientului, iar ultimul achită costul serviciilor. Conform pct. 4.1.1. din contract, toate achitățile rezultate din contract urmau a fi efectuate în valută străină - dolari SUA. Pentru fiecare operațiune efectuată, părțile contrasemneau actele de predare- primire, în temeiul cărora se certificaau operațiunile îndeplinite.

Susține că, la 25 octombrie 2012, SRL „Euro-Transport LTD” a întocmit două acte de prestare a serviciilor, cu nr. OUY372 și nr. OUY373, în baza contractului nr. 010106/2012 din 01 iunie 2012, conform cărora pe lângă plățile aferente executării obligațiilor contractuale, i-a fost impusă și achitarea penalității (demurrage) pentru utilizarea în afara termenului stabilit a fiecărui container. Astfel, pentru containerul ZCSU8286837 -suma de 268,36 dolari SUA și pentru containerul CLHU8458603 - suma de 356,58 dolari SUA, iar valoarea pecuniară a costurilor suplimentare constituind în cumul 624,94 dolari SUA.

Afirmă reclamantul că, întru stingerea obligației pecuniare în integritate, a efectuat la 09 noiembrie 2012 plăți către SRL „Euro-Transport LTD”, inclusiv în baza actelor aferente din 25 octombrie 2012 cu nr. OUY372 și nr. OUY373, conform ordinului de plată în valută străină nr.4. Valoarea transferului executat prevalează penalități calculate, deoarece au fost efectuate mai multe plăți simultan conform actului pentru fiecare container separat la mai multe operațiuni de transport, act care în mod expres certifică vina transportatorului în calcularea penalității (demurrage). Prin acelaș act se certifică și motivul calculării penalității și anume vina

transportatorului.

Precizează că, transportul internațional a celor două containere cu numerele ZCSU8286837 și CLHU8458603 din or. Odessa, Ucraina în mun. Chișinău, Republica Moldova, a fost încredințat SRL „VSV Premium”, care la 25 octombrie 2012 a perfectat factura fiscală seria HB nr. 1064700 întru stabilirea obligației pecuniare a ÎCS „OUYA” SRL în sumă de 20315,08 lei, rezultată din executarea serviciului.

Indică reclamantul că, din culpa pârîtului SRL „VSV Premium”, a suportat cheltuieli suplimentare și anume a plătit unele penalități, fiindu-i cauzat un prejudiciu material.

Prin încheierea din 03 iunie 2015 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău a fost primită pentru examinare concomitent cu acțiunea inițială, cererea reconvențională depusă de ÎCS „OUYA” SRL împotriva SRL „VSV Premium” cu privire la încasarea prejudiciului cauzat și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 18 februarie 2016 Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de SRL „VSV Premium” și s-a încasat de la ÎCS „OUYA” SRL în beneficiul SRL „VSV Premium” datoria în mărime de 20315,07 lei, dobânda de întârziere în mărime de 7071,03 lei, penalitatea în mărime de 18282,60 lei, cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 1370,06 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 9000 lei, în total suma de 56038,76 lei; în rest cerințele privind încasarea dobânzii de întârziere, a cheltuielilor de judecată s-au respins; s-a respins cererea reconvențională depusă de ÎCS „OUYA” SRL împotriva SRL „VSV Premium” cu privire la încasarea prejudiciului cauzat în mărime de 624,94 dolari SUA, încasarea cheltuielilor de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 346,20 lei și asistență juridică în sumă de 9000 lei.

La 12 ianuarie 2017, conform sigiliului oficiului poștal (Vol.I, f.d.231) (înregistrată la 16 ianuarie 2017), SRL „VSV Premium”, prin intermediul avocatului Ștefan Balmuș, în cadrul judecării cauzei de către instanța de apel, a depus cerere prin care a solicitat încasarea de la ÎCS „OUYA” SRL a dobânzii de întârziere în mărime de 4345,20 lei calculată din suma de 20315,07 lei în temeiul art. 585,619 Cod civil, pentru perioada de întârziere de 355 zile (18 februarie 2016-08 februarie 2017), încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 6310,36 lei, constituite din taxa de stat în mărime de 310,36 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 6000 lei.

Prin decizia din 15 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de ÎCS „OUYA” SRL și s-a menținut hotărârea din 18 februarie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău.

Prin decizia suplimentară din 22 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis parțial cererea depusă de SRL „VSV Premium” și s-a încasat de la ÎCS „OUYA” SRL în beneficiul SRL „VSV Premium” dobânda de întârziere în mărime de 4345,20 lei și cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 310 lei; în rest cerința privind compensarea onorariului avocatului în sumă de 6000 lei s-a respins.

La 12 aprilie 2017, ÎCS „OUYA” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din

15 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău și a deciziei suplimentare din 22 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei din 15 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău și a deciziei suplimentare din 22 februarie 2017 în partea încasării dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat, casarea hotărârii din 18 februarie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinse revendicările SRL „VSV Premium” împotriva ÎCS „OUYA” SRL privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și a cheltuielilor de judecată sub formă taxei de stat și cheltuielilor pentru asistență juridică și să fie admise revendicările ÎCS „OUYA” SRL împotriva SRL „VSV Premium”, cu încasarea de la SRL „VSV Premium” în beneficiul ÎCS „OUYA” SRL a prejudiciului cauzat în mărime de 624,94 dolari SUA, convertiți în lei la momentul executării, precum și a cheltuielilor de judecată sub formă de taxă de stat și asistență de juridică.

În motivarea recursului s-a invocat că deciziile instanței de apel sunt nefondate, bazate pe aprecierea arbitrară și eronată a normelor de drept pe de o parte și excesivă a circumstanțelor de fapt pe de altă parte.

Consideră că, în cazul în care contractul nr. 02-29 din 17 octombrie 2012, nu a ajuns să producă efecte juridice, nefiind acceptat de către ÎCS „OUYA” SRL, nici anexa la acesta, nu poate fi susceptibilă de a produce efecte, deoarece este parte integrantă a actului de bază.

Indică recurentul că, în speța este certă lipsa voinței manifestate de a contracta a ÎCS „OUYA” SRL, care nu și-a exprimat consimțământul în antrenarea într-un raport juridic și asumarea clauzelor contractuale imputate.

Opinează că, instanța de apel eronat a aplicat raportului juridic normele contractului de transport și contractului de expediție, deoarece obligațiile juridice dintre părți rezidă din conținutul facturii fiscale din 25 octombrie 2012 cu seria HB nr. 1064700 și nicidecum din contextul pretinselor contracte care au dat naștere raportului obligațional între părți.

Susține recurentul că, la materialele cauzei nu există nici un act care ar confirma faptul livrării containerului inclus în factură, iar pentru containerul livrat intimatul nu a emis nici un document în baza căruia ÎCS „OUYA” SRL ar fi avut posibilitatea să execute obligația pecuniară. Astfel, revendicarea privind recuperarea pretinsei datorii a cărei valoare a fost estimată la 20315,08 lei, urmează a fi respinsă în partea neexecutată, deoarece îi este impusă executarea unei obligații, achitarea unei prestații, care, de fapt, s-a executat doar parțial, valoarea obligației fiind dublată. În opinia recurentului, este neproportională aprecierea dobânzii de întârziere calculată la întreaga sumă a pretinsei datorii, ce rezultă din conținutul facturii, în valoare de 20315, 07 lei, deoarece aceasta nu reflectă serviciile prestate de către intimat. În acest sens, precizează că quantumul dobânzii urmează a fi revăzut pe motiv că este calculat greșit, fiind depășită pe de o parte valoarea, iar pe de altă parte o pretinsa neexecutare a obligației nu-i poate fi imputată în exclusivitate ÎCS „OUYA” SRL, or, intimatul la rândul său prin acțiunile tardive admise la momentul prestării serviciului de transport a cauzat prejudiciu material beneficiarului.

Conform art. 596 Cod civil, dacă creditorul este în întârziere, debitorul răspunde pentru neexecutarea obligației numai în cazul în care nu a prestat din

intenție sau din culpă gravă, iar, în speță, neexecutarea obligației pecuniare nu poate fi determinată de intenția sau culpa ÎCS „OUYA” SRL, acesta fiind generată de întârzierea SRL „VSV Premium”, acțiunile căreia au cauzat prejudicii materiale ÎCS „OUYA” SRL.

Invocă recurentul că, aceleași argumente sunt aplicabile motivării dezacordului în partea deciziei suplimentare a instanței de apel din 22 februarie 2017.

Referitor la temeiurile acțiunii reconvenționale, indică recurentul că, instanța de apel a stabilit neîntreținerea condițiilor răspunderii delictuale prevăzute la art. 1398 Cod civil pentru a obliga intimatul la compensarea prejudiciului suportat de către ÎCS „OUYA” SRL în urma reținerii containerelor. Însă, este cert faptul că intimatul a reținut containerele ce urmau a fi transportate în port, dovadă servind actele anexate la materialele dosarului.

Precizează că, întru stingerea obligației pecuniare în integritate, ÎCS „OUYA” SRL a efectuat plăți către SRL „Euro - Transport LTD”, inclusiv în baza actelor aferente din 25 octombrie 2012 cu nr. OUY372 și nr. OUY373 la data de 09 noiembrie 2012, conform ordinului de plată în valută străină nr. 4. Actul desfășurat pentru fiecare container separat, anexat la materialele dosarului, certifică și motivul calculării penalității și anume vina transportatorului- intimatului. Astfel, în rezultatul acțiunilor din culpa intimatului, ÎCS „OUYA” SRL a suportat cheltuieli suplimentare, prin plata penalității, fiindu-i cauzat un prejudiciu material.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 15 februarie 2017 și decizia suplimentară a instanței de apel a fost adoptată la 22 februarie 2017, iar ÎCS „OUYA” SRL a declarat recurs la 12 aprilie 2017, ceea ce denotă că recursul este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎCS „OUYA” SRL, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎCS „OUYA” SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de ÎCS „OUYA” SRL.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „OUYA” Societate cu Răspundere Limitată împotriva deciziei din 15 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău și a deciziei suplimentare din 22 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu